

[Knud Bro.]

række lovparagraffer og forordninger har udviklet sig til en uoverskuelig bevoksning, som der ganske bestemt må ryddes op i, således at vi får enklere og klarere regler at rette os efter.

Jeg vil i den forbindelse understrege, som ministeren også gjorde, at administrationsdepartementet allerede er inde i sagen gennem det embedsmandsudvalg, som regeringen nedsatte for 1 år siden. Dette udvalg må naturligvis have lejlighed til at gøre sit arbejde færdigt. Man kan ikke umiddelbart gå ud fra, at den svenske lov, som i øvrigt endnu ikke er vedtaget, lader sig overføre. Vi er på dette som for øvrigt på andre områder, ikke mindst forureningsområdet, tilhængere af, at man henter så megen erfaring som muligt udefra og ikke laver nye undersøgelser selv, hvor man kan hente erfaringerne fra andre lande. Men vi må stadig i hvert tilfælde sikre os, at huen passer til hovedet, også selv om den er svensk.

Til synspunktet om nordisk tilpasning har jeg ingen bemærkninger i øvrigt, men vil dog fremhæve, at Danmark søger optagelse i fællesmarkedet, og vi betragter det som væsentligt, at den kommende danske levnedsmiddellovgivning svarer til fællesmarkedets i øvrigt strenge krav. Jeg vil gerne fremhæve, at Danmark fremfor andre nordiske lande har meget væsentlige eksportinteresser, hvilket i øvrigt ikke afviger fra det grundsynspunkt, at vi skal sælge vore produkter på den højest mulige kvalitet. Man kan næsten sige, at jo mere vægt man lægger på dansk landbrugseksport, desto strengere krav vil man stille til den. Det er nødvendigt med normer og med deklARATIONER, og det er nødvendigt med en forenkling af disse.

Må jeg i øvrigt i denne forbindelse pege på den betydning, levnedsmiddelinstituttet har haft for at holde danske levnedsmidler fri for skadelige stoffer. Folketingets forureningsudvalg havde for nylig lejlighed til at besøge instituttet, og jeg tror, at vi alle blev inspireret af det arbejde, som foregår her.

Med hensyn til den administrative opbygning må jeg anbefale, at vi tager forureningsrådets tanker med i betragtning, inden vi lægger os fast på en sådan administrativ opbygning; bl. a. har tanken om amtssundhedskommissioner min sympati.

Jeg har som sagt gerne med disse bemærkninger villet dels sige et par kritiske ting, dels sige, at vi er enige i intentionerne, og i hvert tilfælde vil jeg understrege, at vi meget gerne vil være med til at drøfte dette forslag ud fra en positiv indstilling.

Niels Jørgen Nielsen: Når det gælder om at sikre den størst mulige sundhed i de levnedsmidler, der produceres, forhandles og spises her i landet eller eksporteres, hvilket som bekendt gælder $\frac{2}{3}$ af produktionen, er det ikke nogen ringe levnedsmiddellov, vi har. I det store og hele findes der tværtimod næppe levnedsmidler, som forbrugerne kan nyde med større sundhedsmæssig tryghed end de danske. Men det betyder naturligvis ikke, at alt skal blive, som det er. Ikke mindst den stærke udvikling inden for levnedsmiddelinindustrien, men også nutidens rationelle anvendelse af medicinske og andre kemiske hjælpemidler under den egentlige produktionsproces gør det nødvendigt at udbygge kontrollen over for rester af pesticider, medicinmidler og tilsætningsstoffer, og hertil kommer nødvendigheden af toksikologiske undersøgelser, som er en nydannelse i bestræbelserne for at sikre levnedsmidlernes sundhed.

Den, der ikke kender noget til den nugældende levnedsmiddellov, må af det foreliggende forslag til folketingsbeslutning nærmest få det indtryk, at det står småt til med forskrifter vedrørende produktionen og omsætningen af levnedsmidler her i landet. Men sandheden er jo, at der i modsætning til flere andre hygiejniske emner inden for levnedsmiddeldområdet i vidt omfang er fastsat generelle regler.

Derimod er jeg enig med forslagsstillerne i, at der trænges til reform og forenkling og også til større ensartethed, når det gælder administrationen og den praktiske kontrolvirksomhed. I øjeblikket påhviler tilsynet med levnedsmiddellovens bestemmelser mange forskellige instanser, og i centralstyrelsen er både landbrugsministeriet, fiskeriministeriet, indenrigsministeriet og handelsministeriet involveret i lovens administration. Selv om der nok i udviklingen kan findes en forklaring på denne tilstand, så er det ikke ensbetydende med, at der er en saglig begrundelse for at opretholde den. At kødområdet hører under landbrugsministeriet